

skab“ i Løbet af de sidste Hundredaar havde styrtet Nationen, og gav en mørk Skildring af den uophjælpelige Armod, hvori Landet tilsidst vilde synke ned, dersom man paa Trods af sund Fornuft og andre Landes Erfaringer ikke løsrev sig fra de overleverede Forestillinger om Smørrets og Flæskets Velsignelser og resolut skaffede Befolkningen nye Indtægtskilder. Som Modstykke udkastede han et livfuldt Billede af det Vidunderrige, hvortil en kraftig Industri forholdsvis hurtigt vilde kunne omskabe Landet. Mens Pennen tumlede henover Papiret, saae han i Aanden store Skibe dampe frem ad hans Kanalers blanke Vandveje, tungt ladede med fjerne Landes Raaprodukter. Han saae stolte Fabriker rejse sig langs alle rindende Strømmes regulerede Løb, hørte Lyden af summende Svinghjul og brusende Turbiner. Paa den golde, jyske Hede, hvor nu kun nogle magre Faar fandt en kummerlig Føde, saae han menneskemylrende Stæder, travle Nybyggerbyer, hvor ingen Kirkeklokker i Midnatstimen ringede Spøgelsefrygt ind i Sindene, men som med elektriske Banstraaler jog Mørket og dets Aander paa Flugt.

En Dag, som han sad der og glødede af Inspiration, fik han et overraskende Besøg. Der blev slaaet et Par rappe Slag paa hans Dør med en Stokkeknop, og „Direktør“ Delft aabnede sig i lys Pariserdragt, pomadiseret og parfumeret, med et blaaligt Seglas for det ene, stærkt skelende Øje.

„De har, ved Gud, skjult Dem godt,“ sagde han uden nogensomhelst Indledning og saae sig mønstrende omkring i den lille mørke Bagstue, hvor det flød med Papirer og Tegneruller. „Saa her er det altsaa, De sidder og udsteder Deres falske Veksler paa Fremtiden! Det er virkelig ogsaa et Ideal af en Falskmøntnerhule. — For Guds Skyld! Jeg forstyrrer Dem dog vel ikke i Fabrikationen af nogle hundrede Tusinde? Ha, ha, ha!“

Per kendte hans ligefremme Udtryksmaade for godt til at fornærmes ad den. Alligevel smilte han lidt tvungent. Han kunde ikke lide denne grimme Mand og følte sig ubehagelig tilmode ved Besøget. Hvad kan den gamle Slubbet ville mig? tænkte han.

„Det forbavser Dem dog vel ikke at se mig?“ spurgte Hr. Delft med paatagen Ængstelse, efter at han havde gjort sig det mageligt i den eenarmede Gyngestol, som Per havde budt ham Plads i. „Jeg har saamænd længe ligget paa Tur ud til